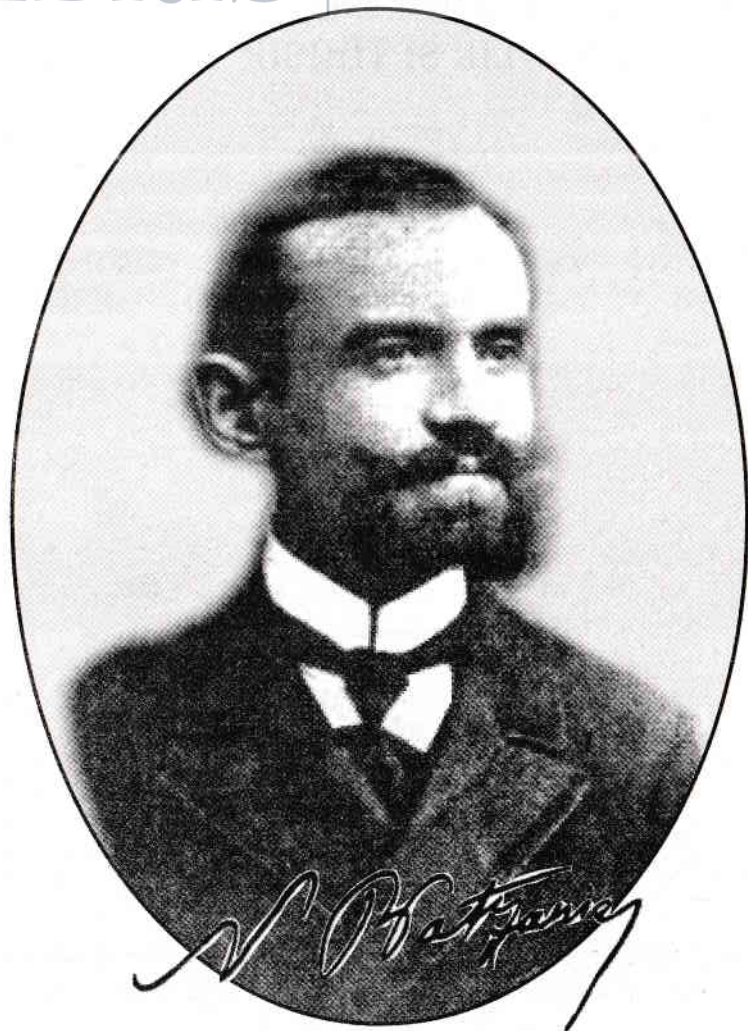

LBRIS

We know
books

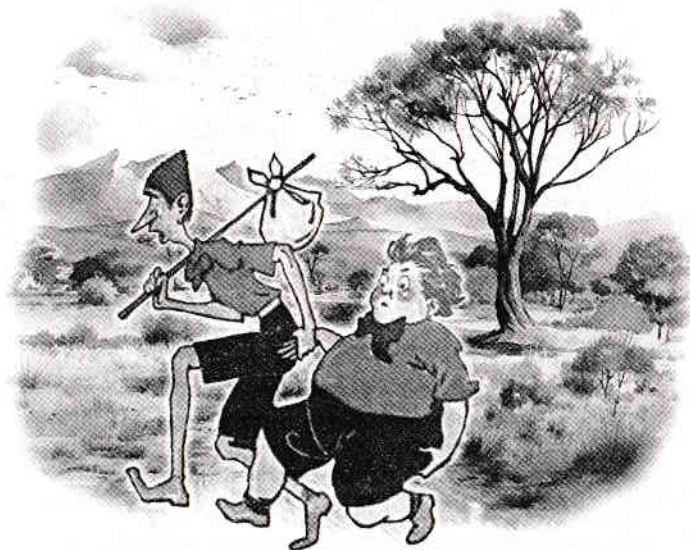
20.11.1874 – 27.01.1952

MOȘ NAE
(N. BATZARIA)

Lir și Tibișir

ROMAN DE AVENTURI PENTRU TINERET

Andreas
PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BATZARIA, NICOLAE

Lir și Tibișir : roman de aventuri pentru tineret / Moș Nae (N. Batzaria). - București: Andreas Print, 2025

ISBN 978-606-765-204-8

821.135.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2025

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Corectură: Mihaela ANTON

Ilustrație copertă: Cezar MANDACHE

Bun de tipar: 13.10.2025; Coli tipar: 12; Format: Z6 (16/54x84 cm)

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

CUPRINS

1. Cum era Lir și cum era Tibișir / 7
2. La școală, în primele două zile / 13
3. Din răutățile lui Lir și Tibișir / 20
4. Ce păteau ceilalți elevi de la Lir și Tibișir / 28
5. Dați afară de la școală / 35
6. Fuga lui Lir și Tibișir de acasă / 43
7. Razna pe drumuri / 50
8. Lir și Tibișir, slugi la o moară / 57
9. O noapte liniștită pentru Lir și Tibișir / 65
10. Lir și Tibișir își aleg locuința într-o pădure / 72
11. Prima noapte în pădure / 80
12. Un pădurar care le strică planurile / 87
13. Lir și Tibișir, la o șatră de țigani / 95
14. Cum au fost „țigăniți” Lir și Tibișir / 102
15. La cerșit și la ciordit / 110
16. Pe drumuri cu șatra de țigani / 117
17. La bălci jandarmii îi scapă pe Lir și Tibișir / 125
18. După ce au scăpat de la țigani / 132
19. Lir și Tibișir, scăpați de la înec / 140
20. Lir și Tibișir, prinși de o bandă de hoți / 146
21. Lir și Tibișir, ucenici de hoți / 153
22. Sfârșitul bandei de hoți și soarta lui Lir și Tibișir / 160
23. Un drum trist și rușinos pentru Lir și Tibișir / 167
24. Lir și Tibișir, judecați și iertati de pedeapsă / 174
25. Întâlnirea lui Lir și Tibișir cu tatăl lor / 181
26. Cum totul se sfârșește cu bine / 188

1. Cum era Lir și cum era Tibișir

Lir și Tibișir erau frați gemeni, născuți într-o seară din luna noiembrie. Cu toate acestea, Lir spunea că el este mai mare, deoarece se născuse la orele 9, pe când fratele său Tibișir venise pe lume cu trei ore mai târziu, adică tocmai când bătea miezul nopții.

Ba Lir spunea și se jura că Tibișir se născuse după ce bătuse miezul nopții, prin urmare, după ce începuse ziua următoare, așa că el – Lir – este cu o zi mai în vârstă decât fratele său. Spunea așa, pentru că voia ca numai el să poruncească, iar Tibișir să-i dea întru totul ascultare.

Însă Lir mai avea un motiv pentru care cerea ca lui să i se arate mai mare cinste decât fratelui său, și anume că la ora la care venea el pe lume, și vaca părinților săi făta în grajd un vițel.

„Odată cu mine a venit în casă și belșugul!“, zicea Lir, pe când la ora când s-a născut Tibișir, grajdul luase foc. Așa că fratele meu Tibișir a adus în casă foc și prăpăd.

— Ești un mincinos de rând, îi răspundea Tibișir, când auzea că Lir vorbește în felul acesta. Mincinos, de trei ori mincinos! Așa, mai întâi, miezul nopții nici nu începuse să bată, când am venit eu pe lume. Prin

urmare, tu nu ești mai în vârstă decât mine, deoarece amândoi avem aceeași dată de naștere.

„În al doilea rând, grajdul începuse să ia foc, tocmai pe când te nășteași tu, iar când mă pregăteam să mă nasc eu, s-a pornit o ploaie așa de mare, că a stins focul. Așadar, adevăratul noroc și belșugul în casă l-am adus eu, iar nu tu, care ești un lăudăros și un mincinos.”

Această discuție așa de importantă se termina de obicei printr-o păruială din care cei doi frați ieșeau, unul cu nasul plin de sânge, al doilea cu zgârieturi pe obraz sau cu ceva cucuie pe frunte.

Aveau însă și o parte bună: se împăcau repede, numai că împăcarea aceasta nu ținea mult. Dintr-o nimica toată, se luau iarăși la ceartă și la bătaie.

Deseori, trebuiau să sară părinții lor, ca să-i despartă. Atunci Lir dădea vina pe Tibișir, și Tibișir dădea vina pe Lir. Părinții lor îi credeau pe amândoi în ceea ce spuneau rău unul de altul și, fără să cerceteze mai amănunțit lucrurile, îi trăgeau o sfântă de bătaie lui Lir și una nu mai puțin sfântă lui Tibișir.

După o astfel de lecție, Lir și Tibișir fugeau de acasă și hoinăreau toată ziua pe câmp și prin pădure. Seara îi vedeai întorcându-se împreună împăcați, cântând și sărind de bucurie.

Știți, poate, că, în genere, frații gemeni sau surorile gemene seamănă între ei. Deseori seamănă așa de mult, că, în afară, bineînțeles, de părinții lor, cealaltă lume îi deosebește foarte cu greu pe unul de celălalt. Când îi vezi împreună, îți vine a crede că sunt una și aceeași persoană în două exemplare. Când îi vezi

separat, nu poți ști pe care din ei doi ai întâlnit mai întâi și pe care ai întâlnit mai pe urmă.

Lir și Tibișir însă făceau excepție de la regula aceasta. Vreau să spun că, în ce privește înfățișarea lor, nu semănau deloc unul cu altul.

Așa, mai întâi ca talie. Lir crescuse înalt și subțire. Era așa de slab și deșirat, că, atunci când mergea alergând, te așteptai să vezi că brațe, cap, picioare i se desfac de corp și pică jos.

Tibișir, dimpotrivă, era mic de talie și îndesat. Rotund ca un butoi, îți venea să-i spui: „De ce te oste-nești, mergând pe picioare și nu mergi de-a rostogolul? Nu vezi că picioarele tale, care sunt așa de scurte, fac niște pași așa de mici, că abia se simte că umbli? Pe când, dacă ai merge rostogolindu-te, ai ajunge mult mai repede”.

Vă sfătuiesc însă că, dacă ar fi să-l întâlnești undeva, să nu-i spuneți în felul acesta. Nu de alta, dar Tibișir, supărăcios de felul lui, este totdeauna gata de ceartă și chiar de bătaie.

Dar deosebirea dintre cei doi frați nu era numai talia, care te făcea ca atunci când îi vedeai mergând împreună pe stradă, să strigi: „Iată Pat și Patașon!”

Lir, bunăoară, avea un cap mic, mic de tot. Se părea că i-ar fi furat cineva capul cu care se născuse și i-ar fi pus în loc un căpșor de prunc în fașe sau de la o vreo păpușă – însă nu de la o păpușă frumoasă. Căci numai frumos nu era căpșorul lui Lir, mic cât un pumn de copil. Frunte n-avea aproape deloc, iar la creștet se termina printr-un fel de unghi ascuțit. Era acoperit cu un păr roșu, prin care se părea că pieptenele nu trecuse

niciodată, și nici foarfeca vreunui frizer. Și tot roșii îi erau sprâncenele, o pereche de sprâncene groase, care se îndreptau sprejos, părănd că vor să astupe ochii.

Cât despre nasul lui Lir, era un nas cum nu întâlnești în toate zilele.

Era un nas subțire și lung. Foarte lung și foarte subțire. Te mirai cum de nu-l luase până atunci vântul. Însă, dacă vântul nu-l scosese din rădăcină, pesemne tot vântul îl strâmbase așa de tare, că vârful acestui nas, rar de văzut, mai-mai să atingă urechea stângă a lui Lir. Urechea stângă forma cu urechea dreaptă o pereche de urechi mari cât trei sferturi din cap.

Și tot mare și strâmbă, dar strâmbă spre partea dreaptă, era gura lui Lir, o gură care parcă nu se putea închide niciodată complet.

„Mă Lir, îi strigau alți copii, închide-ți gura, că ți se umple de muște.”

Îi strigau însă, când erau departe de el, căci de aproape era mare primejdie să-ți bați joc de Lir. Într-adevăr, Lir, care nici nu ținea minte să-și fi tăiat vreodată unghiile de la degetele mâinilor, sărea asupra copilului care îi spusese să închidă gura și-l zgâria mai rău de cum l-ar fi putut zgâria o pisică.

Capul lui Lir, un căpșor făcut în felul arătat, se termina printr-o bărbie așa de mică, încât nici nu-ți venea să crezi că Lir are bărbie. „I-a mâncat-o un purcel, pe când dormea”, spuneau copiii mai răutăcioși.

Între cap și corp, era un gât lung și subțire, așa de subțire, că l-ai fi putut rupe, strângându-l puținel cu două degete.

Acesta este portretul lui Lir, în ceea ce privește fizicul, adică înfățișarea sa. Acum să facem și portretul fratelui său Tibișir.

Cum am spus, pe cât de înalt și subțire era Lir, pe atât de mic și bondoc era Tibișir. Capul lui Tibișir? Faceți un cerc, dar cât mai rotund, și veți ști cum este capul acesta. Ceva mai sus de jumătatea cercului să facem două puncte negre: sunt ochii lui Tibișir. Doi ochi mici, negri și înfipti cât mai adânc înăuntrul capului. Uneori par așa de înfipti, încât te aștepti să piară cu totul. Ai fi atunci ispitit să-i tragi în afară cu cleștele.

Sus, ochii aceștia sunt strejuiți de o frunte mare, lată. Cică fruntea mare este o dovadă de inteligență. Se poate să fie și așa, mai ales că nici Tibișir nu e prost. Numai că inteligența sa este, precum vom vedea în capitolele ce urmează, o inteligență pornită spre șmecherii și spre fapte rele.

În josul ochilor se răsfăță nasul lui Tibișir – un nas așa de deosebit de nasul lui Lir... Mi-a spus cineva – dar nu l-am crezut – că atunci când s-a născut Tibișir, tatăl său, furios că în loc de un copil, cum dorea el, i se nasc doi dintr-odată, l-a izbit pe Tibișir cu pumnul în nas și i l-a turtit, făcând din acest nas o adevărată pătlăgea.

Cred însă că povestea aceasta este o născocire, deoarece îl cunosc pe tatăl lui Lir și Tibișir și știu că nu este un om așa de rău și așa de fără suflet.

Oricum, fapt este că Tibișir își poartă – desigur, nu cu mândrie – un nas rău turtit și așa de lat, că îi ocupă aproape toată fața. Însă, din acest nas, așa de greșit